

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lucy Clarke
THE CASTAWAYS

Copyright © Lucy Clarke 2021

All rights reserved.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04699-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LUSI
KLARK

*OSTRVO
SUDBINE*

Prevela Tatjana Bogunović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Za Džejsa, Tomija i Darsi

TADA | LORI

Lori je vukla svoj kofer duž sparnog aerodromskog prolaza. Raspušteni pramenovi kose lepili su joj se po potiljku. Videvši ispred sebe broj svoje kapije, zastala je, a zatim bacila pogled preko ramena.

Još ni traga od njene sestre.

Izvukla je mobilni iz džepa i pogledala prazan ekran. Nema poruka. Nema propuštenih poziva. Srce joj je snažno udaralo između rebara: ostalo je još samo nekoliko minuta pre nego što je trebalo da se ukrcaju.

Prisetila se dela njihove svađe. *Više te ne prepoznajem...*

Lori je prešla zubima preko unutrašnjeg dela obraza, pritiskajući glatko meso, sve dok nije osetila ukus krvi.

Pokušala je da zamisli sebe kako odlazi bez Erin – kako leti ovim međuostrvskim letom do udaljenih jugoistočnih krajeva Fidžija. Podsetila se da je juče već prešla najtežu deonicu puta – dugi let od Londona do Fidžija. Nije joj bio potreban lek za smirenje. Ali tada je pored sebe imala Erin, koja je došla naoružana grickalicama, muzikom, knjigama i toliko se angažovala oko toga koja pića će da naruče kada budu u vazduhu da je Lori jedva primetila da su poleteli. Kada su sinoć došle, prijavile su se u hotel na plaži i isplanirale da večeraju i odspavaju pre jutrošnjeg kratkog leta do svog odmarališta.

Ali sada je bila ovde bez Erin.

Odvukla je kofer u toalet. Nagnuta nad lavaboe, pogledala se u ogledalu. Vrhovima prstiju pipala je natečene kapke, kružeći do dubokih senki ispod njih.

Sinoć je bila budna i čekala je, nadajući se da će čuti nespretne korake duž hotelskog hodnika, kucanje na vratima i glas njene sestre, koja je

kroz šapat doziva da je pusti unutra. Zamišljala je Erin, pijanu od džina, kako brblja salve izvinjenja. Možda bi je pustila unutra, i pomerila se u širokom hotelskom krevetu da joj napravi prostora. Možda bi rekla Erin da diše u drugom pravcu i upozorila je da ne hrče. Možda bi to uradila. Ili bi možda samo otvorila vrata, tek toliko da joj kaže da ode.

Ali Lori nije znala kako bi reagovala, jer se Erin nije vratila.

Izvadila je svoju torbicu za šminku da bi uposlila ruke. Njena koža imala je ono zimsko bledilo koje je govorilo o previše sati provedenih u zatvorenom prostoru. Prošli su meseci otkako je osetila poljubac sunca. Božje, plavo nebo. Kupanje u toplom moru. Svež vazduh. Dobru knjigu. Zaslužila je ovaj odmor. Bio joj je potreban.

Ali šta ako je sve ovo bila greška? Rezervisala je odmor impulsivno. U tri ujutru. Čaršavi su joj bili izgužvani od još jedne besane noći. Izvadila je laptop da bi pogledala film – nešto što bi joj skrenulo misli – a onda je iskočio taj oglas. Deset noći na udaljenom, rajskom ostrvu u Fidžiju, u terminu koji obuhvata njen dvadeset osmi rođendan. Otvorila je novu karticu i proverila zajednički bankovni račun i videla da ima još dve hiljade funti. *Jebi se, Pite*, pomislila je dok je pritiskala *Potvrđi rezervaciju*.

U svitanje se ušunjala u Erininu spavaću sobu, nudeći joj šoljicu vrućeg čaja dok je gurala noge pod jorgan.

„Spavam“, promrmljala je Erin.

„Imam vesti“, objavila je Lori. „Palim svetlo.“ Ispružila je ruku i upalila lampu pored kreveta. „Rezervisala sam nam putovanje. Na Fidži. Druga nedelja januara. Rekla si da imaš još godišnjeg odmora koji treba da iskoristiš. Ja častim.“

Erin je malo podigla glavu i otvorila jedno oko.

Lori je mogla da pretpostavi šta njena sestra misli – *Ali Lori se plaši letenja. Ona nikad ne putuje. Odmor je samo zavoj na mnogo dubljoj rani* – pa je, ne dajući joj priliku da progovori, nastavila tihim, sigurnim glasom: „Moram da pobegnem. I jedina osoba sa kojom želim to da uradim si ti.“ Zatim je napravila pauzu. „Zajedno.“

Zajedno. Istorija i težina te reči pulsirale su među njima.

Nastupila je pauza, koja je trajala ne više od jednog daha. „U redu.“

Ali sada je samo Lori čekala na aerodromu. Sama.

Zakopčala je torbicu za šminku, zgrabila kofer i izašla iz toaleta.

Prolaz je i dalje bio pust. Ponovo je posegnula za mobilnim, okrećući ga po rukama, razmišljajući šta da radi. Erin bi trebalo da bude ta koja će pozvati... pa ipak, bilo joj je potrebno samo da čuje njen glas, da proveri da li je dobro.

Pozvala ju je.

Dok je slušala kako zvoni, posmatrala je kako pilot u ispeglanoj be-
loj uniformi korača stazom. Nosio je tamnoplavu kapu, ispod koje su mu virile naduvene, zakrvavljene oči. *Je li ovo pilot mog aviona?* Čučnuo je, tražeći nešto u svom koferu, a po izrazu lica delovao je kao da nije svestan svog okruženja. Prešao je rukom preko lica, povlačeći opuštenu kožu prema vilici. Posle nekoliko trenutaka, odustao je od svega što je tražio. Duboko je udahnuo, a zatim krenuo dalje, spuštenog pogleda.

Iznenadni signal govorne pošte skrenuo joj je pogled. „Erin ovde. Neka bude kratko“, a onda je, ubrzo potom, usledila neprijatna tišina.

Lori je oklevala, pauza se otezala, njeno ćutanje je snimljeno.

Misli su joj otplovile dve decenije unazad. Ležale su pod zvezdicama prošaranim jorganom, toplog daha u mraku ispod pokrivača, a majka im je umrla pre samo nedelju dana. Lori je stisnula ruku sestri, šapnuvši: „*Ne moraš da se plašiš, Erin. Ja sam tvoja starija sestra. Ja ću se sada brinuti o tebi.*“

Ali šta kada je ona bila potrebna Lori? Recimo sada. Šta onda?

„Na aerodromu sam“, prosiktala je Lori u telefon. „Gde si, dođavola?“

2

SADA | ERIN

Klizim rukom prema vratima i pipajući tražim bravu. Osećam miris svoje kožne jakne, vlažne od kiše. Iza mene je čovek koga sam dovela iz bara. Izlapeo losion posle brijanja, miris pivskog kvasca u dahu. *Mark? Met?*

„Imam lampu na telefonu“, kaže on, baš kada uspevam da uguram ključ u bravu i snažno gurnem vrata.

Prelazim preko dnevne pošte, zatim spuštam ključeve i izuvam čizme.

On me prati u dnevnu sobu, a pogled mu klizi po stanu. Vidim to opet, sada kroz njegove oči: rasparen donji veš, suv i ukrućen na radijatoru; miris prekuvane hrane koji izbija iz tepiha; dogorele sveće u lokvama očvrslog voska; šolja za kafu i činija za žitarice ostavljene na prozorskoj dasci na kojoj sedim svako jutro i, uz odškrinut prozor, izvijam vrat pokušavajući da nazrem deo neba iza zgrada.

Skidam jaknu. Prebacujem je preko naslona stolice natrpane knjigama.

Dejstvo alkohola prebrzo nestaje. Trebalo je da upalim lampu, a ne ovo bleštavo svetlo koje nas kupa u svom nemilosrdnom belom odsjaju. Bože, pitam se da li se on kaje zbog ovoga koliko i ja. Otvarala se neka galerija i bio im je potreban novinar, pa su to dali meni. Nije bilo vremena za jelo. Piće je bilo besplatno. Progurali smo se iz galerije do drugog lokala, pa još jednog. Ostavila sam kolege još pre nekoliko sati i našla sam se u mračnom uglu kluba sa ovim momkom. Nekako je on sada u mom stanu i zuri u mene iskeženih zuba poput vuka. Shvatam da nismo više u gomili nasmejanih dvadesetogodišnjaka. Vrata mog stana su zatvorena. Sami smo.

Čujem glas svoje sestre. *Erin, moraš da misliš.*

Zatvaram oči na trenutak, tonem dublje u ton njenog glasa.

Ako ne želiš da bude ovde, samo ga zamoli da ode.

„Jesi li za piće?“, kažem i prolazim rukom kroz kratku kosu na potiljku, osećajući kako me golica na palcu. On me prati u kuhinju. Kutija sa žitaricama i trag kukuruznih pahuljica na pultu vode do otvorenog pakovanja lekova protiv bolova i flaše votke. Ivica i Marica za odrasle.

Otvaram ormarić i pokazujem na vino, žestinu i polupopijene mikserere. „Izaberi.“

On bira rum i sipa ga u dve čaše koje uzima sa ocedivača sudova. „Imaš li *koka-kolu*? Limetu?“

„Nemam ni jedno ni drugo.“

„Izuzetna domaćica.“

Slegnem ramenima.

On mi dodaje čašu, kucnemo se i ispijamo ih.

Sipa nam još jednu i nosimo ih u dnevnu sobu, uzimajući i flašu sa sobom. Pomeram ćebe i sedam na sofu. On stoji. „Pa, je li ovo tvoj stan?“

„Iznajmljen.“

„Imaš li cimera?“

„Ne trenutno“, odgovaram i gledam sliku koja visi iznad sofe. To je jedino što krasí inače gole zidove. Akvarel reke koja je tekla u dnu naše bašte iz detinjstva u Batu. Lori ga je naslikala za mene koristeći svoju probnu paletu punih plavih i živopisnih, zemljanih zelenih. Volela je da slika u debelim slojevima boja. To je bio poklon za mene kada sam se zaposlila u Londonu. Na poleđini platna napisala je: *Da imaš gde da dođeš kući u gradu.*

Pratim izdignute vijuge akrilne boje, debele slojeve koje je presekla paletnim nožem kako bi dala teksturu drveću na obali reke. Vidim Lori, sa njenom plavom kosom vezanom u rep, u prevelikoj Pitovoj košulji isprskanoj bojom, kako pevuši neku melodiju. Nikada se nije uklapala u boemski imidž umetnika. Uvek je nosila uredne farmerke i imala očesljanu kosu; bila je organizovana i efikasna; nalakiranih noktiju i oblikovanih obrva. Nije je mučila njena kreativnost – kupala se u njenoj svetlosti.

Ponovo usmeravam pažnju na čoveka. Stariji je nego što sam mislila i ima bradu koja deluje kao da je potrebno dosta rada na njoj; previše uredne linije i podšišani zulufi, a koža ispod njegove vilice je zabrinjavajuće glatka, kao da nikada nije videla vazduh. On me čak i ne privlači. Nije trebalo da ga pustim unutra.

Zašto si to uradila, Erin? Ponovo se čuje glas moje sestre.

Zato što je sreda uveče. Zato što sam pila. Zato što mrzim da ulazim sama u ovaj stan, u redu?

Kreće se po dnevnoj sobi pregledajući policu za knjige, zastajkujući kod kamina. To je jedan od onih tipičnih londonskih kamina – edvardijanski sa zatvorenim dimnjakom, u kome sada stoji staklena vaza ispunjena bajkovitim svetlima. Lorin dodir.

„Da li ti je rođendan?“

To pitanje me iznenađuje. Pratim njegov pogled do okvira kamina na kome stoji rođendanska čestitka postavljena između dve sveće. Na prednjoj strani svetluca broj trideset.

„Da“, kažem na kraju. Lakše je lagati nego objašnjavati.

„Ne bih ti dao trideset.“

Ne, jer imam dvadeset jebenih sedam, pomislim, ali ne mogu da kažem.

Dovršavam svoj rum i toplota mi klizi niz grudi, a zatim otvaram *Spotifaj* na telefonu. Biram čil-hop plejlistu, a onda se setim majke koja živi u stanu ispod, pa je odbijam. Juče sam joj pomogla da dovuče kolica uz stepenište – lift je ponovo pokvaren – a beba me je oprezno posmatrala, dok mu se u ruci raspadao kašasti kolač od pirinča. Kada mi je majka zahvalila, glas joj je zvučao kao da je na ivici suza. Pitala sam se da li da ih pozovem da uđu, da proverim da li je dobro, ali nisam mogla.

Čovek me gleda, spuštenih obrva, kao da pokušava nešto da shvati. „Pa, pričaj mi o tvojoj kosi.“

„Mojoj kosi?“ Podižem obrvu. *Ozbiljno?* „To je *undercut*“, kažem, pokazujući na obrijani luk iznad mog desnog uha. Taj nedostatak simetrije zbunjuje ljude. Moja kosa je crna, kratka. Izraz je „piksi-frizura“, kratko podšišana na jednoj strani. Nije bio neki previše radikalni modni izbor. Bila sam kod frizera na studentskoj večeri. To mi je sugerisao šegrt, tinejdžer sa sveže naslikanom tetovažom na zglobu, od čega mu je koža još uvek bila ružičasta i otekla. Slegnula sam ramenima i rekla: „Što da ne?“

To je, izgleda, moj odgovor na većinu stvari.

Da pođem u tvoj stan?

Što da ne?

Verovatno bi trebalo da iscrtam oči ajlajnerom i da uradim nešto dramatično sa obrvama, ali nemam baš toliko entuzijazma.

„Sviđa mi se“, izjavljuje on. Onda nastavlja dalje. Na trenutak pomislim da će mi se pridružiti na sofi i napeta sam. Umesto toga, prelazi preko dnevne sobe, govoreći: „Idem da telefoniram.“

Telefoniram. Kao da sam pozvala nečijeg tatu u svoj stan.

Potreban mi je trenutak pre nego što shvatim da je krenuo ka pogrešnim vratima. Ustajem i jurim napred dok njegovi prsti posežu za kvakom.

„Ne...“ Počinjem, ali vrata gostinske sobe se otvaraju i on pritiska prekidač za svetlo.

Zaledio se.

Okrenut mi je leđima, ali znam šta vidi. Oči su mu sigurno raširene, pogled prikovan za zidove.

Nisam bila u toj prostoriji nedeljama – ali znam tačno šta je unutra. Glas mu je za stepen viši. „Šta, dođavola?“

Pauza između pesama nad nas spušta tišinu. Trenutak se razvlači, dug, iskrivljen, a njegovo pitanje seče kroz vazduh.

„Kupatilo je pored“, kažem na kraju.

„Šta je sve ovo?“

Zidovi gostinske sobe prekriveni su isečcima iz novina, mapama, fotografijama – sve je povezano nitima obojenih kanapa i prekriveno lepljivim papirićima i rukom ispisanim pitanjima. Lica mrtvih očiju zure u nas, a naslovi vrište: „Nestao!“, „Ni traga avionu“.

Znam kako delujem zbog ovoga.

Znam, u redu?

U sredini je novinski isečak malog belog aviona sa crvenom štraftom koja seče kroz sredinu. Ispod su fotografije dva člana posade i sedam putnika.

Pošto ne odgovaram, on se okreće i gleda u mene. „To je onaj avion, zar ne? Onaj koji je nestao.“

Nevoljno klimam glavom.

„Je li ovo... je li ovo... zbog posla?“ Uhvatim tračak nade. „Da“, lažem.

Olakšanje omekšava njegove obrve. „Rekla si da si novinar, zar ne? Sećam se da sam čitao o tom avionu. Leteo je na Fidži, zar ne? I samo je nestao. Nestao sa radara. Bez traga. Iščeznuo. Nije bilo signala za pomoć. Nije pronađena olupina. Stvarno čudno, ako mene pitaš.“

Moja usta odbijaju da rade.

„Bilo je to davno, zar ne? Prošle godine?“

„Pre dve godine.“ *Dve godine i šest dana.*

„Postojale su sve te teorije. Znaš, da je možda bio terorista među putnicima, ili da je pilot bio u samoubilačkoj misiji. Da li je to ono što istražuješ?“

„A-ha“, kažem neobavezno.

Sada me oprezno gleda. „Često donosiš posao kući? Da li je ovo tvoja kancelarija ili tako nešto?“

Još jedna duga pauza. „Tako nešto.“

Njegov izraz lica se menja, kao da počinje da shvata da nešto nije u redu. Gleda u zid, fotografije, isečke iz novina, od njih su neke potamnele po ivicama, a selotejp požuteo – a onda se vraća na mene. Vidim da očajnički pokušava da shvati, da razume tu uznemirenost koju oseća.

Možda je u pitanju alkohol, ili je on samo neko ko lako odustaje, ali predaje se bez borbe, govoreći: „Kupatilo.“ Ulazi unutra i čujem kako zaključava bravu.

Stojim u hodniku i gledam kroz otvorena vrata u gostinsku sobu. Lorina stara soba. Prošli su meseci otkako sam videla ove zidove. Niko u Londonu ne može da priušti praznu gostinsku sobu, uključujući mene, ali ne mogu da skinem ove stvari jer bi to značilo da je gotovo. Da odu-stajem. Da je puštam.

Ali znam da moram.

Duboko udahnem. Ovog vikenda moram to da skinem. Sve. Dosta je bilo.

Ili bih možda mogla da odložim samo nešto od toga, da to radim u fazama. Mogla bih da počnem sa čišćenjem Lorinog kreveta, koji je prekriven knjigama, člancima i otvorenim fasciklama. Trebalo je da iznajmim ovu sobu pre nekoliko meseci – bog zna da bi moj bankovni račun bio zahvalan – ali stresam se pri pomisli na to da imam cimera, nekoga ko me čuje kako koračam u četiri ujutru, ili ko primećuje čudno doba dana kada jedem, ili društveni život koji nemam.

Čujem vodu u toaletu, punjenje vodokotlića. Osluškujem da li se otvaraju slavine, da li voda curi u lavabo – ali, umesto toga, vrata se otvaraju, i eto njega ponovo. Neoprane ruke gurnuo je u džepove, a pogled mu klizi u stranu. „Rano sam ustao. Pa...“

„Naravno.“

Grabi kaput, čak i ne zastajkujući da ga obuče. „Uzdravlje“, kaže on sa vrata.

Pratim ga, držeći otvorena vrata dok on izlazi u hodnik. Ako sada zatvorim vrata, to će mu ugasiti i svetlo i ostaviti ga u potpunom mraku. Trebalo bi bar da sačekam da se spusti niz stepenice i stigne do izlaza.

Ali jebiga.

Zatvaram vrata. Zaključavam ih.

Uzimam flašu ruma iz dnevne sobe, a srebrni prstenovi zveckaju o vrat flaše. Bauljam u Lorinu sobu, guram u stranu knjigu o istoriji avionskih nesreća i tonem na ivicu kreveta. Vazduh je plesniv, zagušljiv, hladniji od ostatka stana.

„Srećan trideseti“, kažem, podižući bocu ruma prema liku svoje sestre na zidu.

Uzmi čašu, čujem da Lori kaže. Zamišljam je kako koluta očima, pretvarajući se da se nervira.

Uzimam gutljaj iz flaše. Iskeзим se.

Dok mi rum klizi i peče niz grlo, proučavam fotografiju Lori koja se nalazi među ostalim putnicima na letu FJ209. *Putnik tri*, tako ju je štampa označila. Izvukli su fotografiju sa njenog *Instagram* naloga, poslednju sliku koja je snimljena pre nego što je ušla u taj avion, osuđen na propast. Malo pre toga prošarala je kosu toplim tonovima meda i karamele, i smeje se, usne su joj sjajne, ali osmeh joj ne dopire do očiju.

Sedela sam odmah pored nje kada smo napravile tu fotografiju. Mene su izbacili, naravno. Sada se samo vide moji prsti oko njenog struka. Snimljena je noć pre leta – pre svih grešaka koje je tek trebalo da napravim – ali kao da je sve tu, na toj fotografiji. Lori sa praznim pogledom, sama – i ja koja pružam ruku. Pokušavam da je zadržim.

3

SADA | ERIN

Prošlo je dva ujutru, a ja još uvek sedim u gostinskoj sobi. Za nekoliko sati moram da se spremam za posao. Trebalo bi da popijem veliku čašu vode, stavim dva aspirina pored kreveta i odspavam.

Uzimam još jedan gutljaj ruma, i zubi mi lupaju o flašu, dok proučavam sliku aviona. Pre dve godine taj avion je trebalo da poleti sa aerodroma Nadi na Fidžiju do Limadžija, malog ostrva na jugoistočnom

obodu arhipelaga. Samo, taj avion – i devetoro ljudi u njemu – nikada nisu stigli.

Nestao bez traga. To je ono što je štampa rekla.

Gledam listu činjenica označenih na karticama na zidu. Kapetan Majk Bras je poslednji put komunicirao sa kontrolom vazdušnog saobraćaja dvadeset dva minuta nakon poletanja. U tom prenosu saopštio je da je sve u redu. Ipak, osam minuta kasnije, letelica je nestala sa radarskih ekrana – i nikada nije stigla na svoje odredište. Pokrenuta je ogromna potraga sa više agencija, koja je pokrivala radijus od skoro 500 kvadratnih kilometara. Ništa nisu našli. Ni olupinu aviona. Ni krhotine. Ni tela.

Ništa.

Sužavam oči i škiljim, kako bih pronašla nešto drugačije u prazninama među informacijama.

Kada je avion nestao, htela sam da prikupim sve dokaze. Proganjala sam policiju, britanskog konzula, CAAF – Upravu za civilno vazduhoplovstvo Fidžija. Zahtevala sam da znam koje oblasti su pretražili, i označila sam ih na sopstvenoj karti arhipelaga koja je pričvršćena za zid iza mene. Locirala sam neke od rođaka putnika i podsticala ih da održe pritisak na vlasti. Pročitala sam svaku knjigu koju sam mogla da nađem o avionskim nesrećama, ili pričama o preživljavanju uprkos svim šansama. Pisala sam saopštenja za javnost da bi nestanak aviona ostao na radaru medija.

„To postaje opsesija“, rekla mi je jedna od mojih najstarijih prijateljica, Sara, tokom *Skajp* poziva iz Berlina.

„Moraš sebi da oprostiš“, javio se Ben iz pozadine, dok je sipao belo vino u velike čaše na blistavom kuhinjskom pultu. Pogled na njih dvoje zajedno mi je i dalje bio kao udar pesnice u stomak. U školi je Ben jednom rekao da smo nas troje kao stranice jednakostraničnog trougla: svaka strana je povezana, jednaka, a naši uglovi koji se podudaraju čine savršenu simetriju. Uh! Čudno kako se taj oblik spljoštio kada su objavili da su zaljubljeni i da se zajedno sele u Berlin.

Ne postoji ništa novo što bih mogla da otkrijem sedeći pijana u Lorinoj staroj sobi. Ali ipak ne mogu a da ne tražim. Protežem se preko kreveta i povlačim fasciklu prema sebi. U njoj je sva prepiska koju sam vodila u

nedeljama i mesecima nakon nestanka aviona. Napravila sam tu fasciklu jer sam morala nešto da *uradim*. Čekanje je bilo opasno područje. Tu je bilo previše prostora za moj um da vrišti i viče, ukazuje i okrivljuje.

Nasumično otvaram fasciklu i pregledam stranicu, čitajući elektronsku poštu od člana CAAF-a, koji potvrđuje da će, iako više ne pretražuju aktivno, slučaj ostati otvoren na neodređeno vreme.

Otvoren na neodređeno vreme. Kako se živi sa tim?

Znam da ova priča nema srećan kraj. Avion ne nestaje samo zato što je sleteo u pogrešno odmaralište i svi putnici veselo pijuckaju koktele i njišu kukovima u hula suknjama. Avion nestaje jer postoji veliki jebeni problem. Moram da znam koji je bio problem. Moram da znam šta se desilo posle tog poslednjeg javljanja pilota. Moram da znam šta se desilo mojoj sestri. Moram da znam koga, dođavola, mogu da okrivim, jer trenutno jedina osoba koju imam jeste ona koja se nije pojavila na aerodromu kao što je trebalo, ona koja nije ušla u taj avion, koja je još uvek ovde i sedi u jebenoj gostinskoj sobi gde bi trebalo da bude njena sestra!

Grabim fasciklu i bacam je preko sobe. Ona udara o zid i regulator se otvara, razbacujući stranice i fotografije po podu poput slomljenih krila.

Još jedan dobar razlog da ne iznajmim sobu: *sklonost izlivima agresije*.

U gomili članaka, pogled mi pada na jednog od putnika: Feliks Tajler, koji je u vreme leta imao 27 godina. Na fotografiji nosi kapu spuštenu do obrva, a tamna kosa razliva mu se prema bradi. Njegove tresetnosmede oči zure ispod teških trepavica. Privlačan je poput onih momaka sa margina društva. Pročitala sam sve što sam mogla da pronađem o njemu – i svim putnicima – jer sam želela da saznam ko je stvarno bio ko na tom letu, zašto su leteli, kako bi se ponašali u krizi, sa kim bi moja sestra bila u tom trenutku dok su padali.

Ali upravo Feliks me je zaintrigirao. Kupio je kartu za Fidži četrdeset osam sati pre leta. Razgovarala sam sa vlasnikom odmarališta na ostrvu do koga je avion leteo, koji mi je rekao da je Feliks trebalo na nekoliko nedelja da vodi njihove aktivnosti u vodenim sportovima umesto momka koji je to obično radio. Uspela sam da dođem do kopije njegovog CV-ja i PADI sertifikata, ali se ispostavilo da nisu proverili njegove reference i da je njegova ronilačka licenca falsifikovana. Feliks Tajler bio je slobodni

penjač, a ne ronilac. Penjač koji je osamnaest meseci pre leta pao sa visine od petnaest metara na stene, bez pojasa i šlema, i slomio vrat i četrnaest kostiju u telu. Od tada se nije peo.

Tako nešto sigurno promeni čoveka.

Pokušala sam da kontaktiram s njegovom porodicom, ali njegov otac je umro tri meseca nakon nestanka aviona, a njegova maćeha je odbila da razgovara sa mnom. Nikako nisam mogla da pronađem Feliksov penjački klub – očigledno skup odmetnika koji jure udaljene vrhove i grebene. Sve što sam saznala poslala sam mejlom britanskom konzulu i policiji – ali očigledno falsifikovani PADI sertifikat i lažne reference ne doprinose mnogo istrazi o nestanku aviona.

Ali ono na šta sam mislila – ono što mi se još vrzma po glavi usred noći kada ne mogu da spavam – jeste: *Zašto? Zašto je lagao? O čemu je još lagao?*

4

TADA | LORI

U čekaonici za ukrcavanje putnika Lori je stajala pored prozora vrteći narukvicu na zglobu. Erin još uvek nije stigla.

Avion je čekao na suncem obasjanoj pisti, a crvena linija je presecala njegov trup, kao da označava mesto na kome treba da se preseče. Ti mali avioni su najgori, pomislila je, dok joj je u ušima odjekivao sopstveni puls. Previše su krhki. Svaki udar ili trzaj turbulencije, svaki nalet vetra i lošeg vremena – sve se oseća. Prebrojala je prozore sa leve strane. Osam. Zamislila sebe kako se penje uz stepenice, zveket metala, sunce na potiljku. Let bi trebalo da traje samo sat vremena. Mogla bi to da podnese.

Napolju na pisti, čovek u plavom kombinezonu prišao je avionu, zureći u nešto ispod njega. U motor? U rezervoar za gorivo? Nije imala pojma gde je šta. On je nagnuo glavu, pažljivije gledajući. Onda je prišao i drugi čovek, obučen u fluorescentnu narandžastu jaknu. Činilo se da o nečemu raspravljaju, pokazujući rukama prema avionu, pa nazad

prema aerodromskom hangaru. Posle još nekoliko trenutaka, čovek u fluorescentnoj jakni je otišao, ostavljajući drugog čoveka da čuči, i dalje namrštenih obrva. Na kraju je i on ustao, slegnuo ramenima i otišao.

Zašto si slegnuo ramenima? Šta si video? Da li nešto nije u redu sa avionom? Bože, kako je iscrpljujuće biti „nervozni letač“.

Naterala se da se okrene od prozora. Nešto dalje od nje stajao je čovek obučen u pantalone i polo majicu, sa skupim kožnim torbama pored nogu. Poslovni putnik, zaključila je. Pogledao je prema ulazu na kapiju dok mu je mobilni telefon bio prislonjen na uvo. „Ovde Danijel. Hteo sam da budem siguran da smo sve... rešili“, rekao je tihim, prigušenim glasom. Nastala je pauza. Prebacivao se sa noge na nogu. „Znam“, rekao je, energično klimajući glavom. „Dugujem ti.“ Zveckao je novčićima po džepovima. „Premišljaš se?“ Izvukao je ruku iz džepa i protrljao se po potiljku, pogledom tražeći avion. Video mu se odsjaj od znoja po čelu. „Možda.“

Njena knjiga. Trebalo bi da čita. To će joj umiriti misli. Naterala je sebe da sedne i napravila niz pokreta da bi izvadila knjigu, otvorila je i pogledala stranicu. Pročitala je istu rečenicu tri puta, ali nije uspevala da shvati priču. Noge su joj bile nemirne, trzale su se.

Podigla je pogled i videla tamnokosog čoveka kako prolazi kroz čekaonicu za ukrcavanje. Zbacio je veliki ranac na pod, a zatim se sručio na plastičnu stolicu na kraju reda. Stavio je slušalice preko ušiju, spustio bradu na grudi, sklopio ruke i zatvorio oči. Gledala je kako mu se ramena vidno opuštaju, a vrhovi prstiju bubnjaju uz neki ritam u njegovim ušima.

Pogled joj je prešao na njegovo lice. Busen tamne kose visio je napred, spajajući se sa gustom čekinjom koja mu je pokrivala vilicu. Njegova odeća – uske sive farmerke i majica – izgledala je iznošeno, kao da je u njoj spavao, i slagala mu se sa senkama ispod očiju.

Pitala se kakve goste privlači ovo odmaralište. *Ekološki nastrojeno, ali sa primesama luksuza*, pisalo je na veb-stranici.

Čovek je razrogačio oči i iznenada izvukao telefon iz džepa, čitajući nešto na ekranu. Celo telo mu se steglo. Rubovi njegovih nozdrva su se raširili. Sedeo je ukočen i skamenjen, ne pomerajući se, ne trepćući. U očima mu je plivao staklasti sjaj. Snažno je pritisnuo kažiprst i palac

na očne duplje. Njegova koža na zglobovima desne ruke bila je oguljena, puna otvorenih posekotina koje tek treba u potpunosti da zarastu.

Usredsredi se na svoju knjigu, rekla je sebi, i brzo vratila pogled na stranicu – pre nego što ga je ponovo usmerila ka ovom čoveku.

On je počeo da kuca nešto u svoj telefon, snažno pritiskajući ekran. Onda je zastao je i počeo da čita sve što je upravo otkucao. Jednom je tapnuo ekran. Lori je iznenađeno posmatrala kada je skinuo futrolu, otvorio poklopac kućišta telefona i zario nokat ispod SIM kartice da bi je izvadio. Izvukao je novčić iz džepa i grubo ga strugao o mat metalnu površinu.

Kada je to završio, prešao je preko sobe i bacio SIM karticu i telefon u kantu za otpatke.

Onda se čovek okrenuo i njegov pogled se susreo sa Lorinim. Zastao je. Zurio je pravo u nju.

Obrazi su joj se zajapurili kao da ju je uhvatio kako špijunira.

Njegov pogled bio je žestok, odbrambeni. Izazivački.

Promeškoljila se na svom sedištu.

Uperio je pogled u nju, poput vuka, iskeženih zuba.

Lori se pitala da li ima vremena da ponovo ode u toalet. Možete li da napustite čekaonicu za ukrcavanje kada ste već pokazali svoju kartu? Diskretno je pritisnula bešiku. Možda bi mogla da se uzdrži. Sve je u redu, to je samo zbog nervoze.

Američki par je za sobom vukao identične kofere na točkićima. „Slavimo četrdesetu godišnjicu braka“, govorio je čovek mladoj ženi kose boje ćilibara, koja je bila pored njih.

Mlada žena je smušeno klimnula glavom, i delovalo je kao da je na oprezu. Držala je ruku na stomaku, gde je u kengur-nosiljci na njenim grudima bilo ugnežđeno novorođenče. Lori je na trenutak videla bebinu okruglu glavu i svetli pramen paperjaste kose. Nije očekivala da će biti dece na ovom letu u odmaralište. A upravo ono što ju je najviše privuklo tamo bila je njegova udaljenost i nedostatak objekata prilagođenih porodicama.